

SZATHMÁRI ISTVÁN

Uram, én máskor is eljövök

A férjem egy nagyágyú, meséli a nő, egy hatalmas tölcésalakú ember, amibe minden, de minden belefér, beszippantódik, -nyelődik, elnyelődik, igen, mert ő a szakmának a doyenje, nagy, igazi rókája, vörösén, persze, mert az, higgye el nekem, mondja a nő, mindenhol olyan, még a fonnyadt heréi partján is, igen, meg az orrlíkában, sokszor is gondoltam, akárha lángolna, lobogna, izzana örökké, mintha csak nyughatatlan, állandóan tűzre fakadó parázs volna ez az ember, aki bőrökkel, hatalmas szívós anyagokkal dolgozik, bálákat érint, tapogat, befekszik a raktárak elrejtett odúiba, és szagolja, szagolja sokáig a kipárolgó illatot. És akkor jön haza és fogja a mellem, de én csak a bőrök, a régi és friss bőrök illatát érzem, és elindul a gyomromban valami, egészen lent, mélyen, hogy jöjjön, jöjjön lassan, alattomosan fölfelé. Megvan vagy hatvan és nagyokat szellent, ha úgy látja, nincs senki a közelben, és nézegeti a körmeit, amiket annyira, de annyira szeret, mindenféle fényező, csiszoló szerszámot, anyagot beszerez, és súrolja, reszeli, akár a gyöngyház, mondogatja ellágyult perceiben, és ilyenkor már-már megható, kedvelni való is lehetne akár. Mint a gyöngyház, és megy a kis dohányzó asztalhoz, és nézegeti, hosszasan nézi a gyöngyházberakást a lapon, a fénylő, csillogó ébenfekete asztallapon azokat a röpdőső lepkéket, buja növényeket, igen, és boldog ő, az, az, akárha agyoncsiszolt körmei volnának a szárnyak, amelyek viszik, emelik fel őt. Mert álmodni szeret, ha teheti, persze, ha megengedi ez az őrült nagy meló, a bála, a bőr, a sok ember, sürgő-forgó alkalmazott, a titkárnők és bérelszámolók hada, igen, ha van rá egy pici idő, mert az odúban is, a raktár szögletében, a szagok tömkelegében, kavalkádjában, maró és édes együttesében is száll ő, egészen messze, tudom ezt, tudom ezt, így nekem a nő, és akkor jön és nyúl a szoknyám alá ez az ördögvörös, vulkanikus ember, és röhög és hahotázik, és a fogai, az ínye is piros, mintha csak rúzszt, rúzsokat evett volna, és jön, jön fölfelé az a valami, és mikor már buggyan, majdnem kiömlik, becsukom a szemem, úgy, olyan erősen, hogy fájjon, és lenyelem, visszabököm azt a valamit, tuszkolom, tuszkolgom, és mosolygok hozzá, ilyenkor vagy a legszebb, mondja a tölcésér, az uram, maradj így nekem.

Persze, nem voltam én mindig ilyen nyelős, szemet sírva behunyós, nem, nem, de mégis itt vagyok, itt a hatalmas házban, naponta új szoknya, bugyi, mert a változatosság az kell, kell neki, még a bőröket is azért cserélgeti, adja, veszi, a szagukért, persze, mindennap más, ó igen, csak a körmök az állandóak, csak azok maradnak fixnek az örökké változó világban, de azt nem engedi,

hogy én is reszeljem, csiszoljam őket, azt nem szabad, mondta, mintha félne, röpülnék én is, szállanék, de hát minek, mivégre tenném, hisz mindenem megvan, már-már teljesen, igen, és zavartan néz rám ez a nő a pici szobában, matat halványkék szemeivel, igen, igen, igen, mondogatom, hát persze, és néznék ki az ablakon, de már mondja is tovább, azért lakkozni, azt lehet, ezt engedi a kedves, mindegy, hogy milyen, csak fehér, gyöngyszínű ne legyen. Azt nem, semmi áron sem. És mutatja, villogtatja őket, még a szandál is lerúgja, nézze, nézze, kapja el az izgalom, és tényleg mindenféle szín ott a piciny szobában, a nagy ablak mellett, csak a fehér, a fehér hiányzik nagyon.

A lába, a lába gyönyörű, és tán még harminc sem lehet, a ház körül óriás kert, szinte park is lehetne akár, mondja, csobogók, apró szökőkutak a megfelelő helyen, meg szépen nyírt bukszus a kerítés mentén, néha plédet teríték a fűre és nyújtózkodom, ruha nélkül, persze, mert ezt úgy szeretem, és láthatom, figyelhetem a törpét, ha kedvem tartja, igen, ott a kert végében, ahogy áll, indulásra készen, elszántan, nagyon, és van, hogy a bálaszagú uram is leheveredik, leterítődik a fűre, és röhög a nap felé, pici fütyije, mint valami remegő semmiség meg csak úgy van rajta, igen, és valahogy mindig a törpénél köt ki, négykézláb, böfögve beszél hozzá hosszasan, majd jön oda hozzám és duryán a szemérmembe nyúl.

És madarak is tanyáznak a kertben meg egészen apró állatok, és tényleg jó, jó úgy lenni, csak az ég, az ég van néha túlzottan közel. Gyerek nem kellett, neki meg van, több is, és jön, és turkál bennem, hiába fordulok a kerítés felé, disznó dolgokat sugdos a fülembe és csak úgy okádja a bála szagát. És tudom, persze, újból eljártsszuk a régi mozit, és már megyünk is a vakító fényben a körúton és minden fehéreneműshöz beme gyünk és hosszan vizsgálgatjuk, tapogatjuk a szebbnél szebb selyem melltartókat, bugyikat, és ő izzad és vigyorog, és vörös, nagyon, de nagyon az, és komolyan, nagy szakértelemmel konzultál a kissé megfáradt boltosnőkkel, esetleg más forma, merészebb fazon, és hát a pánt, az se mindegy, meg hát a szilikon, az most a sláger, és bökdös, és tapiz, csak úgy fröccsen a nyála a jótól, én meg csak állok, és akkor jön a próba, bejön velem a kabinba, hóna alatt tucatnyi cucc, és dörgölődzik elérzékenyülten, nézi magát a hatalmas neontükörben, és magamat is látom, ahogy hozzá nyúlok révetegen és behunom a szemem. És újból rámnéz halványkék szemeivel a pici szobában, a szandál még mindig félre rúgva hever, körmei, mint maga a szívárvány, azok a gyönyörű szép lábak, hát igen, de nekem mindenem megvan, már-már teljesen, emeli fel a hangját, hisz a barátnőm is mondta, ajaj, ha a helyedben lehetnék, Olaszországba is járunk, arra tényleg nagyon finomak a bőrök, és az a spagetti, meg a sűrű, vérpiros bor, és a hófehér kád érintése a séta után, ez igen, ez olyan jó nekem, és hát a tenger, az csodás, ahogy habzik, tajtékzik, Istenem, és azok a fess fekete férfiak az utcán a pálmafák alatt, krémszínű öltöny és csillogó barna cipő, de őket nem nézzük, nem, és már otthon

jön a furcsa kertész, alig nagyobb a kert igazi díszénél, jön határozottan, hogy ő most itten dolgozik, és már teszi is a dolgát, nyír, metsz, ás hevesen, teste erős, kidolgozott szépen, fürge és ügyes, átkozottul az, a verejték meg csak úgy csillog napbarnította bőréen, és én nézem, bámulom őt, akárha valaki odaragasztotta volna a szemem, a fénylő, csillogó karra, mellre, majd beállít az uram és nevet, hahotázik a buzgó kertész felé, majd gurul a törpéhez és szokásos módján hülyéskedik vele, és az igazi, a valódi törpe megdöbbenve nézi, de ösztöne viszi, taszítja tovább, hangosan kattog az olló, serény az ásó, és jön a férjem hozzám, vörösén, boldogan, bálái szúrós szagával, vesd le, vesd le, könnyörög, és már húzza is le a bugyit, pattintja a szilikont, és nyúl, nyúl a lábam közé, és a kertész csak dolgozik, hallok a szerszámok zaját, és a madarak hangját is, igen, majd lehunyom a szemem.

És a napok múlnak, így lesz ez a nyárral, ugye igazam van kérem, emeli rám újból halványkék szemeit a hölgy a pici szobában, a szandál még mindig a sarokban, és ő még mindig szivárványmezítláb, igen, látja, a férjem egy nagyágyú, minden belefér, elnyelődik benne, el-el az egész világ, igen, igen, mondom már én is, ismétlgetem, az egész világ, de már húzza fel a szandált, igazít a haján, rózsaszín nyelvvel megnyalja a száját, uram, én máskor is eljövök, és mosolyog szépen, és én csak zavartan, összezavartan motyogok valamit, hogy persze, hogysisne, igen, de ő már kint van a nagylombú fák alatt, csak az illata és körmei színe marad még utána egy darabig.

